

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. G.**,
skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 kwietnia 2022 r.,
w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M. G. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w P., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 5 kwietnia 2019 r. w P. w Szpitalu M. przy ulicy D. usiłował dokonać zabójstwa M. G., działając z zamiarem bezpośrednim, w ten sposób, że oblał ją rozpuszczalnikiem na bazie toulenu i ksylenu zaliczanych do substancji

łatwopalnych, a następnie usiłował ją podpalić przy użyciu zapalniczki, narażając tym samym ww. na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu treści art. 156 § 1 k.k. w postaci rozległego i ciężkiego oparzenia termicznego II°, a nawet III°, skutkujących powstaniem blizn, które mogły mieć charakter szpecący, a co z tym się wiąże mogły narażać ją na trwałe, istotne zeszpecenie lub zniekształcenie ciała w rozumieniu treści art. 156 § 1 pkt 2 k.k., jednakże nie zdołał zrealizować swojego zamiaru, albowiem nie udało się mu podpalić wskazanej substancji z uwagi na niemożność zapalenia zapalniczki, ponadto został szybko ujęty przez osoby trzecie, przy czym nie uświadamiał sobie, że dokonanie zamierzonego czynu jest niemożliwe z uwagi na użycie środka nienadającego się do jego popełnienia tj. o przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.;

II. w okresie czasu od dnia 6 marca 2019 r. do dnia 5 kwietnia 2019 r. w P. nie stosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem w dniu 26 lutego 2019 r. przez Sąd Rejonowy w P., sygn. akt VIII K (...), zakazu zbliżania się na odległość mniejszą niż 100 metrów do M. G. oraz zakazu kontaktowania się w jakikolwiek sposób z ww., tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt III K (...), M. G. został uznany za winnego tego, że w dniu 5 kwietnia 2019 r. w P. w Szpitalu M. przy ulicy D. działając z zamiarem bezpośrednim usiłował dokonać zabójstwa M. G. w ten sposób, że oblał ją rozpuszczalnikiem na bazie toluenu i ksyłenu zaliczanych do substancji łatwopalnych, a następnie zamierzał ją podpalić przy użyciu zapalniczki, jednakże nie zdołał zrealizować swojego zamiaru z uwagi na reakcję pokrzywdzonej i działanie osób trzecich, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 12 lat pozbawienia wolności (pkt 1). Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II, z art. 244 k.k., za który wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2). Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną wymierzono M. G. karę 12 lat pozbawienia wolności (pkt 4). Ponadto Sąd orzekł wobec niego dożywotni zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej M. G. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów oraz kontaktowania się z nią w jakikolwiek sposób (pkt 3). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia

na poczet kary rzeczywistego okresu pozbawienia wolności w sprawie (pkt 5) oraz kosztów procesu (pkt 6).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył go w całości. Obrońca zarzucił:

„1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. poprzez błędne zastosowanie wspomnianych przepisów i bezpodstawne przyjęcie wspomnianej kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt 1 wyroku w sytuacji, gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i ustalonego przez Sąd stanu faktycznego nie można oskarżonemu M. G. zarzucić usiłowania udolnego zabójstwa M. G.;

2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z opinii sądowo-lekarskiej biegłego dr hab. n. med. C. Ż. i dokonanie jej nadinterpretacji w zakresie skutków ewentualnego podpalenia M. G. w sytuacji, gdy biegły wskazał wyraźnie, że podpalenie pokrzywdzonej nie mogło doprowadzić do jej śmierci;

3. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez brak wezwania z urzędu na rozprawę biegłego dr hab. n. med. C. Ż. w celu jego przesłuchania w sytuacji gdy Sąd powziął wątpliwości odnośnie interpretacji opinii sporządzonej przez tego biegłego w zakresie skutków ewentualnego podpalenia pokrzywdzonej M. G.;

4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przejawiającej się uznaniem wyjaśnień M. G. za całkowicie niewiarygodne i nieprzydatne dla ustalenia faktów w sytuacji, gdy niepamiętanie przez oskarżonego przebiegu zdarzenia może świadczyć o zmianach w ośrodkowym układzie nerwowym potwierdzając tym samym wnioski opinii biegłych psychiatrów w tym zakresie;

5. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony M. G. w toku zdarzenia będącego przedmiotem sprawy działał z umyślnym zamiarem pozbawienia życia M. G. w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza powyższej okoliczności;

6. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. G. poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary 12 lat pozbawienia wolności i co za tym idzie kary łącznej w takiej wysokości w sytuacji, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności zaistniałych w sprawie w tym zwłaszcza faktu, iż pokrzywdzona nie znalazła się w realnym niebezpieczeństwie należy uznać, że kara ta jest rażąco surowa". Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. G. od przypisanego mu w pkt 1 wyroku czynu tj. przestępstwa z art. 13 § 1 i art. 148 § 1 k.k., ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary w wysokości dolnej granicy zagrożenia tj. kary 3 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. lub kary 8 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a także wymierzenie kary łącznej w tej samej wysokości.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt II AKa (...), wyrok Sądu I instancji został zmieniony w ten sposób, że w jego punkcie 4 z podstawy prawnej orzeczonej kary łącznej wyeliminowano art. 85 § 2 k.k. (pkt I), natomiast w pozostałej części wyrok Sądu Okręgowego został utrzymany w mocy (pkt II). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie wynagrodzenia obrońcy z urzędu (pkt III) i kosztów sądowych (pkt IV).

Kasację od powyższego prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kończącego postępowanie wniósł obrońca skazanego. Obrońca skazanego zaskarżył go w całości i zarzucił:

„1. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. poprzez błędne zastosowanie wspomnianych przepisów i utrzymanie kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt 1 wyroku Sądu pierwszej instancji w sytuacji, gdy w świetle

zgromadzonego materiału dowodowego i ustalonego przez Sąd stanu faktycznego nie można oskarżonemu M. G. zarzucić usiłowania udolnego zabójstwa M. G.;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z opinii sądowo- lekarskiej biegłego dr hab. n. med. C. Ż. i dokonanie jej nadinterpretacji w zakresie skutków ewentualnego podpalenia M. G. w sytuacji, gdy biegły wskazał wyraźnie, że podpalenie pokrzywdzonej nie mogło doprowadzić do jej śmierci;

3. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przejawiającej się uznaniem wyjaśnień M. G. za całkowicie niewiarygodne i nieprzydatne dla ustalenia faktów w sytuacji, gdy niepamiętanie przez oskarżonego przebiegu zdarzenia może świadczyć o zmianach w ośrodkowym układzie nerwowym potwierdzając tym samym wnioski opinii biegłych psychiatrów w tym zakresie;

4. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony M. G. w toku zdarzenia będącego przedmiotem sprawy działał z umyślnym zamiarem pozbawienia życia M. G. w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza powyższej okoliczności;

5. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. G. poprzez uznanie wymierzonej oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary 12 lat pozbawienia wolności i co za tym idzie kary łącznej w takiej wysokości za w pełni sprawiedliwą w sytuacji, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności zaistniałych w sprawie w tym zwłaszcza faktu, iż pokrzywdzona nie znalazła się w realnym niebezpieczeństwie należy uznać, że kara ta jest rażąco surowa". Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania.

Pisemną odpowiedź na kasację wniósł Prokurator Rejonowy w P., wnosząc o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że żaden z pięciu zarzutów podniesionych w kasacji obrońcy M. G. nie jest zarzutem o randze kasacyjnej, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Co więcej zarzut te stanowią niemal powtórzenie zarzutów sformułowanych w apelacji.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od wyroku Sądu odwoławczego. To wyłącznie przeciwko orzeczeniu tego Sądu mogą być skierowane zarzuty kasacyjne. Niedopuszczalne jest zatem „atakowanie” w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu, a wyłącznie eliminowanie prawomocnych orzeczeń sądów, które ze względu na charakter wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się w obrocie prawnym. Podnoszone w tej skardze zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2021 r., V KK 506/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 258/21).

Tymczasem zarzuty z punktów od 1 do 3 kasacji obrońcy M. G., będące zarzutami obrazy przepisów prawa materialnego i procesowego, są skierowane do Sądu I instancji. W tej sprawie Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, dokonując jedynie drobnej korekty podstawy prawnej wyroku przez wyeliminowanie § 2 z art. 85 k.k. jako wskazanej w wyroku podstawy wymierzenia kary łącznej. Sąd odwoławczy nie przeprowadzał samodzielnie postępowania dowodowego, nawet uzupełniając. Toteż nie stosował przepisów wyszczególnionych w ww. zarzutach, a wyłącznie kontrolował ich zastosowanie przez Sąd Okręgowy. W takiej sytuacji dopuszczalne byłoby podniesienie w kasacji zarzutu rażącego naruszenia art. 433 § 1 k.p.k., czyli wskazanie na uchybienie w postaci nierzetelnej kontroli odwoławczej w odniesieniu do kwestii wymienionych w zarzutach. Jednakże nie jest możliwe zarzucenie Sądowi odwoławczemu, że

naruszył przepisy, których nie stosował. Z kolei zarzut z punktu 4 kasacji to zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Jako że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. w kasacji można podnieść wyłącznie zarzut o randze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej lub rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, nie jest dopuszczalne podniesienie w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2021 r., IV KK 125/21). Wreszcie ostatni z zarzutów kasacji obrońcy skazanego to zarzut rażącej niewspółmierności kary. Możliwość podniesienia takiego zarzutu w kasacji wprost wyłącza art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k. Kwestionowanie wymiaru kary w postępowaniu kasacyjnym może być wynikiem wyłącznie podniesienia zarzutu rażącego naruszenia prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2021 r., II KK 200/21).

Podsumowując, wobec nieprawidłowego sformułowania zarzutów, kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Jednocześnie, nawet gdyby uznać, że pomimo niepowołania się na rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. obrońca skazanego w istocie kwestionuje w kasacji jakość kontroli odwoławczej co do okoliczności wskazanych w zarzutach, nie zmienia to wniosku o ich oczywistej bezzasadności. Kontrola odwoławcza przeprowadzona w niniejszej sprawie spełnia standard wskazany w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny ustosunkował się do wszystkich zarzutów, które w apelacji zostały podniesione przez obrońcę M. G., obszernie i przekonująco wyjaśniając, dlaczego uznał je za bezzasadne.

W odniesieniu do zarzutów z punktu 1 i 2 kasacji skarżący kwestionuje przypisanie skazanemu usiłowania udolnego w miejsce zarzucanego mu usiłowania nieudolnego zabójstwa, a w zarzucie nr 4 kwestionuje ustalenia faktyczne stanowiące podstawę przyjęcia, że skazany działał z zamiarem bezpośrednim. Obrońca opiera się w tym zakresie przede wszystkim na wnioskach opinii biegłego dr hab. n. med. C. Ż., podnosząc, że opinia ta została nieprawidłowo zinterpretowana przez oba orzekające w sprawie Sądy. Sąd Apelacyjny w (...) wyczerpująco uzasadnił, dlaczego wnioski zawarte w opinii tego biegłego nie mogą mieć przesądzającego charakteru dla przyjętych w sprawie ustaleń faktycznych oraz, w rezultacie, dla kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu. Sąd

Najwyższy nie dostrzega, aby kontrola odwoławcza w tym zakresie była przez Sąd Apelacyjny przeprowadzona z rażącym naruszeniem prawa. Sąd odwoławczy odniósł się do problematyki kwalifikacji prawnej czynu nie tylko z punktu widzenia wniosków przedmiotowej opinii, ale także w powiązaniu z innymi dowodami, biorąc pod uwagę m.in. zamiar sprawcy i sposób jego działania. Trafne są konkluzje Sądu Apelacyjnego, że M. G. niewątpliwie chciał pozbawić życia pokrzywdzoną M. G., na co wskazują podjęte przez niego zachowania – oblanie pokrzywdzonej substancją łatwopalną, posługiwanie się sprawną zapalniczką, bezpośrednie zmierzanie do podpalenia pokrzywdzonej, które to okoliczności zostały ustalone na podstawie zeznań pokrzywdzonej, naocznych świadków zdarzenia (W. K.), A. J.), opinii biegłych (s. 8 uzasadnienia). Sąd odwoławczy trafnie akcentuje także treść zeznań pokrzywdzonej, z których wynika, że skazany „życzył jej śmierci” (s. 7 uzasadnienia). Jednocześnie zasadnie Sąd Apelacyjny wskazuje, że nie zostało ustalone, aby skazany nie mógł osiągnąć zamierzonego celu, tj. pozbawienia życia pokrzywdzonej. W kontekście wniosków opinii biegłego C. Ż. Sąd Apelacyjny podkreśla, że biegły w tej opinii wyraźnie wskazał na samo narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutków w przypadku podpalenia pokrzywdzonej, która wcześniej została oblana przez oskarżonego substancją łatwopalną, nie zaś na ostateczny skutek, jaki mógłby nastąpić w wyniku dalszych powikłań, gdyż w tych okolicznościach o takim skutku można mówić jedynie hipotetycznie. W obszernym uzasadnieniu swego wyroku Sąd I instancji podkreślił, że istotną rolę w tej sprawie odegrała opinia z zakresu pożarnictwa i przebieg eksperymentu procesowego (pkt 2.1.V formularza uzasadnienia). Dokonując kontroli odwoławczej wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że w pełni akceptuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji wynikające z kompleksowej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, a nie tylko eksponowanego przez obronę dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny, dr hab. n. med. C. Ż.. Takie stanowisko Sądu Apelacyjnego nie może być postrzegane w kategorii rażącego naruszenia zasad kontroli odwoławczej. Przyjęcie w tej sprawie konstrukcji prawnej usiłowania nieudolnego (czego dotyczy zarzut pierwszy kasacji) wymagałoby ustalenia, że dokonanie zabójstwa pokrzywdzonej za pomocą podjętych przez skazanego środków było niemożliwe, co nie ma miejsca w realiach tej sprawy. Nie

stanowi zatem rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., dokonanie przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej w ten sposób, że nie odniósł się on – w przeciwieństwie do skarżącego – głównie do wniosków opinii biegłego C. Ż. w oderwaniu od pozostałego materiału dowodowego i nie przyjął ich apriorycznie za przesądzające o zaistnieniu przesłanek art. 13 § 2 k.k., tylko skontrolował ocenę tego dowodu w powiązaniu z innymi dowodami i z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. W rezultacie zarzuty kasacyjne z punktu 1, 2 i 4 należało uznać za oczywiście bezzasadne.

W zarzucie nr 3 skarżący odnosi się do kwestii stanu psychicznego skazanego, który miałby uzasadniać niepamięć co do zdarzenia z dnia 5 kwietnia 2019 r. Czyni to zwłaszcza w kontekście wniosków opinii psychiatrycznej, z której wynika, iż skazany miał w stopniu niewielkim ograniczoną poczytalność w chwili czynu. Okoliczność ta została rzetelnie rozpoznana przez Sąd Apelacyjny (s. 8-9 uzasadnienia). Należy zatem wskazać, że biegli psychiatrzy nie tylko wydali w tej sprawie opinię na piśmie, ale również byli przesłuchiwanii przed Sądem i podtrzymali wniosek opinii, iż w stosunku do M. G. nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Trafnie za rozsądną została uznana argumentacja biegłych, że wskazując na dolegliwości psychiczne skazanego chcieli oni zwrócić uwagę na różnice pomiędzy funkcjonowaniem osoby w pełni zdrowej a M. G.. Stopień dolegliwości psychicznych skazanego został jednak uznany za tak niewielki, że nie miał wpływu na możliwość rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem przez skazanego w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k. Trafnie również Sąd Apelacyjny wiąże niepamięć skazanego podczas przesłuchań z przyjętą linią obrony, zwłaszcza w sytuacji, gdy na początkowym etapie postępowania M. G. dwukrotnie wyjaśniał, przedstawiając swoją wersję przebiegu zdarzenia. W kasacji obrońca dokonuje nadinterpretacji okoliczności związanych ze stanem psychicznym skazanego. Odwołując się do treści opinii psychiatrycznej i wskazując, że ustalenia w zakresie stanu psychicznego skazanego mają znaczenie „w zakresie oceny możliwości świadomego działania i zaplanowania z wyprzedzeniem popełnienia przez niego zarzucanego czynu”, pomija, co trafnie eksponuje Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że biegli nie stwierdzili działania przez skazanego w warunkach art. 31 § 1 i 2 k.k. Dlatego też również w tym zakresie nie

można stwierdzić, aby Sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tym samym wszystkie zarzuty kasacji obrońcy skazanego M. G. należało ocenić jako oczywiście bezzasadne. Jak już wspomniano, ostatni, piąty zarzut, wprost kwestionujący współmierność orzeczonej kary, jest niedopuszczalny w kasacji stron, co wynika z art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 postanowienia uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k. Zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy kierował się przede wszystkim względami słuszności i aktualną sytuacją majątkową skazanego.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu skazanego, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. 2020, poz. 1651 ze zm.) w zw. z § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. 2019, poz. 18) zasądzone na jego rzecz kwotę 738 zł, w tym VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.